

Ezt a vasárnapot Szt. II. János Pál pápa az Isteni irgalmasság vasárnapjának nevezte el. A hívő ember hajlamos ezt főként úgy értelmezni, hogy milyen jó, hogy Isten irgalmas hozzánk! Igen, ez a szerető Isten Jézus által tanított viszonyulása a bűnre hajló ember felé, aminek legcsodálatosabb példázata a tékozló fiú története. A mai evangélium békességet kívánó köszöntéssel kezdődik, a megbocsátás gyakorlására buzdít, és az Istenbe és egymásba vetett bizalom gyümölcseként ígéri a boldogságot.

Hiszek az irgalmas Istenben. Hiszek, mert hinni akarok. Hinni akarok, mert annyi baj és jaj van ebben a világban, amelyeknek nagy százalékát az ember okozza, hogy mi más reményünk lehet a javulásra, mint a bűnbánatunkra kapható irgalmas biztatás. Biztatás, hogy van remény a jobbra levésre és a magunk okozta bajok jobbra tevésére. Isten, ha szeret, nem tud nem megbocsátani. „A mi Atyánknak szeretetbetegsége van” (Ferenc pápa). Ha én szeretek, nem tudok nem megbocsátani. Amikor nem tudok megbocsátani, nem szeretek. Ilyenkor jönnek a magyarázkodások, az igazság-hangsúlyozások, a „de” kötőszavakkal folytatott mondatok. Mondatok, amelyek szépen indulnak, aztán öngazolásba csapnak át. A hívő ember egyik jellemzője, hogy nagy hála tölti el Isten iránt, mert vele ilyen irgalmas. A másik sajátosság, hogy nagy melegségkeresésbe kezd, ha neki kell szüntelenül irgalmasnak lennie. „Hogyan bocsássak meg, ha nem kér bocsánatot?” – hangzik az őszinte kérdés. Bizony, szüntelenül egymás irgalmára szorulunk.

Az irgalmas megbocsátás gyümölcse a béke. A keleti ember *Shalom, Szálem...* békeköszöntése, ha valóra válna... A feltétel nélkül irgalmas Isten gyermekeiként érdemes megfontolni, hogy milyen fokozatok vezetnek el ehhez a teljességhez, a békéhez. A bántott és a bántó rendeződése, békességre jutása a tét. Ha engem bántottak, és nem bocsátok meg, és a bántó sem kér bocsánatot, akkor nincs egyikünkben sem, és közöttünk sem béke. Ha én megbocsátok, noha nem kért bocsánatot, akkor bennem béke lesz, de benne és közöttünk nem. Ha ő bocsánatot kér, de én elfordítom a fejemet és a szívemet, akkor benne béke lesz, de bennem és közöttünk nem. Ha ő bocsánatot kér, és én is megbocsátok, akkor szent a béke. Benne is, bennem is, közöttünk is. Barátság, testvérbarátság születhet. „Az ellenségtől megszabadulásnak legjobb módja a barátkozás” (A. Lincoln). Ha ezt a sémát Isten és a magam kapcsolatára is kiterjesztem, akkor világos lesz, hogy a magam érdekeltségét ebben a békességteremtésben egyre komolyabban kell vennem. Hiszen melyikünk ne vágya békességre Istennel, egymással és önmagával?

Irgalmasság vasárnapja a mindennapok irgalmáért van. Az éppen erősebb odahajol az éppen rászorulóhoz. Nem felülről, felsőbbrendűként, hanem sorstársként, mellette állóként. Olyan emberként, aki nem csupán a „saját fájdmától tud meghatódni” (Latinovics Z.). Szellemi irgalom a gondolatcsere, jó tanács. Spirituális irgalom a lelki vezetés, lelki segélyszolgálat, a közös és egymásért végzett ima. Karitatív irgalom az embertárs számára hasznos, szükséges és örömet okozó tárgyak adakozása. Ez vallási előírás? Nem. „Világnezetet nem lehet instrukciókban adni” (Latinovics Z.). Ez józan emberi hozzáállás kérdése, amelyet pápai biztatás is segít.

Király Ignác, Érd

+++

„Újra szólt hozzájuk a Szabadító: *”Békesség nektek! Amint küldött engem az Apa, úgy küldelek én is titeket.”* (Jn 20,21)

1. Milyen típusú küldetést tudok továbbadni?
2. Milyen szellemiség árad belőlem?
3. Mennyire szoktam ismételtetni magam? Miért? Kinek?

[Ange]